

Woensdag 22 Juli 1942.

Reeds lang van de voeten was bekend dat wij vandaag een bezoek zouden gaan brengen aan de abdij van Eymond. Dr. Hoogenin was om half elf uur, en aan- gezien het vannie Heile een die kwartier lopen is, moesten wij reeds vroeg met de trein mee.

Het was s morgens mooi weer. De trein verhoek op tijd, stop- pe in iedere plaats, maar kwam toch op tijd in Heile aan.

Hier stelden wij ons van de "vermoedende Reincis" en gingen heen op weg naar Eymond. Natuurlijk kwamen wij onderweg een meisje van Over het V4 tegen, die hier met vakantie was.

Omstreeks 10 uur kwam de abdij in zicht en het duurde

niet lang of wij hadden ons doelf bereikt.

Een broeder, die bezig was de vloer te schrobben van de vestibule, wees ons de kapel. Deze is behalve klein, doch een geschikt om rustig te bidden.

Dr. Hoogenin werd door een der Benedictijner monniken opgedragen, terwijl de gebeden door de overige paters werden uitgevoerd.

Er waren grote, robuuste monniken, anderen daarentegen meer behadigder, maar hun bewegingen stonden een grote rust en eenvoud.

Nadat wij de abdij verlaten hadden, was het inmiddels lunch- tijd geworden en maakten wij gebruik van de gelegenheid gebruik om een brief naar vader te schrijven.

Ter honden wij weer met frische moed aan het tweede gedeelte van onze reis beginnen:

een wandeling naar Bergen
langs de voet van de Abninen.
In een tuin, welke voor één
der kerken lag waar wij
langs kwamen, stond een
beeld van een heldhaftige
krijger met opgevoegen vizier;
het bleek de H. labt. Wilhelms
te zijn.

Elk halving ook de zon weg en
ongemerkte begon het te regenen.
Wij waren echter niet ver
meer van Bergen af, en
kregen wij gold beschut, in
regenschut, onder de bomen.
In Bergen aangekomen, gingen
wij eerst op zoek naar een
... heerenkapper, want
Wim wilde niet geschoren
op verjaarsvisse bij pijn a. s.
pauze komen.
Gelukkig duurde het niet zoo
heel erg lang en konden wij
gemakkelijk de bruin naar
Alkmaar halen. Dit
Prinzi slopte in ieder ghucht
en deed zoo onbeduidend lens.

Naam, dat het wechtigh een
wonder was, dat wij de
bruin in Alkmaar nog
stonden. Dit ons naar Pen-
Alkmaar bracht.